

het HInT

Historisch Institutioneel Tijdschrift

The Battle of Talas

Mama Marx in
Nijmegen

Verhalen van 1001
nacht

Oost

Nummer 5- 2024

HOOFDREDACTIONEEL

Beste lezers,

De kerstlichtjes worden opgeruimd en het einde van de vakantie is aangebroken, maar om in de feestelijke sfeer te blijven komt natuurlijk de december editie van het HInT uit! In deze editie neemt de redactie jullie mee naar het oosten. Net als in de vorige editie hangen hier verschillende interpretaties aan. Als je denkt aan het oosten komt misschien Azië in je op. Met haar rijke geschiedenis van dynastieën, kolonialisme en lekkere eten. Of misschien denk je wel aan het Midden-Oosten, met haar verschillende innovaties, religieuze kwesties en rijke sprookjes. En wat dacht je van Oost-Europa? Deze editie heeft het allemaal.

Jetze en Joey blijven in Nederland voor hun interpretatie van het oosten. Jetze neemt jullie bijvoorbeeld mee naar de geboorteplaats van de TV-zender *RTVOost* en van de BBB. Joey daarentegen vertelt in het opiniestuk zijn ervaring als 'toerist' uit de Achterhoek in Nijmegen. Josse en Cara nemen jullie mee naar het Midden-Oosten. Terwijl Josse vertelt over de sprookjes van '1001 nacht', gaat Cara terug naar de tijd van de kruistochten en vertelt ze over Saladin. Het HInT Interview is deze editie ook weer terug, waarin Jessica en ik Nicholas Sy hebben geïnterviewd over de Filipijnen en zijn PhD. Naast Nicholas Sy is ook een van jullie mede-studenten geïnterviewd over zijn inspirerende reis naar de Filipijnen. Dit is terug te vinden in het artikel 'Studeren zonder grenzen'. Tenslotte kunnen we natuurlijk niet de soep die deze maand op het menu staat vergeten: de Hongaarse Goulashsoep! Kortom, deze editie brengt verhalen, inspiratie en eten samen om zo met het HInT samen te genieten van het royale oosten.

Veel leesplezier gewenst!

Saartje Bruens
Hoofdreducteur 2024-2025

Jaargang 41, Nummer 3
Het Historisch Institutioneel
Tijdschrift (*HInT*) is het periodiek
van GSV Excalibur

Redactie

Erasmusplein 1
Kamer E12.11
6525HT Nijmegen
hintredactie@gmail.com

Oplage: 150
ISSN: 0923-9375
© GSV Excalibur 2024

Redactie

Jetze Boon, Saartje Bruens,
Anna Buhler, Emiliós Gregoriou,
Eva Grooten, Bram Kuijt, Joey
Leeuwestein Cara Peters, Rosa
Raeijmaekers, Josse Smit, Rens
Versteeg, Jessica Vogels

Eindredactie

Jetze Boon, Saartje Bruens, Eva
Grooten, Josse Smit,

Lay-out

Saartje Bruens,
Jessica Vogels

Hoofdreducteur

Saartje Bruens

Hoofd lay-out

Jessica Vogels

Voorpagina

*An Egyptian street scene with a
man smoking and riding a camel,
Lithograaf in de stijl van C. F. H.
Werner, via Wikimedia Commons*

*Niets uit dit tijdschrift mag worden ver-
veelvoudigd of openbaar gemaakt, in de
ruimste zin van het woord, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van
het Historisch Institutioneel Tijdschrift.*

INHOUD

04 TOP 5

De lekkerste Chinees-Indische gerechten

06 JOKE STORY

When Kublai Khan Met His Match

07 ONZE CORRESPONDENT...

... in het oosten

08 HINTerview

Nicholas C. Sy

12 Tourist

Opinie

13 Puzzel

Eastern edition

14 STUDEREN ZONDER GRENZEN

István Vida

16 MAMA MARX

Biografie van de Nijmeegse moeder

17 POËZIE

Haiku door AI

18 Campusbaantjes

Duik in de keuken van de refter met Annie

20 A WHOLE NEW WORLD

Verhalen van 1001 nacht

21 RISE, ROAR, REVOLT

Watch and listening recommendations

22 COLUMN

Saladin: de nobele tegenstander

23 COLORINGPAGE

For the holiday spirit

24 DEAR...

A tribute to our beloved mascot

26 THE BATTLE OF TALAS

When the Arabs, Tibetans and Chinese met in Battle

27 SOUP WITH SAARTJE

Goulash Soup

Zelf voor het HInT Schrijven?
Eenmalig of in de redactie? Dat kan!
Mail naar hintredactie@gmail.com.

TOP 5

De lekkerste gerechten bij Chinees-Indische restaurants

Door Anna Buhler & Bram Kuijt

Het Chinese-Indisch speciaal restaurant (Chin.-Ind. spec. rest.) is een bekend fenomeen binnen de Nederlandse en Vlaamse culturen. Bij sommigen een jeugd sentiment voor anderen een *comfort food* op een troosteloze dag. Iedereen heeft weleens gehoord van deze restaurants & gerechten. Waar de één er van smult, rent de ander weg, vanwege de pittige smaken. Binnen deze smaakvolle subcultuur zijn er veel terugkerende gerechten te vinden. Zo vind je bij de meeste Chinees-Indische speciaal restaurants wel een vorm van nasi goreng ('gebakken rijst') en gebakken bananen. Hippe sushi ketens en Koreaanse barbecues schieten als paddenstoelen uit de grond, terwijl de Chinees-Indische restaurants steeds vaker hun deuren moeten sluiten. Daarom deze top 5, waarin we vijf iconische Oosterse gerechten uit de Chinees-Indische keuken aan jullie voorleggen.

1. Babi pangang

Mijn persoonlijke favoriet. Dit heerlijke malse varkensvlees wordt vergezeld door een net zo lekkere saus waar je je bord bij afschraapt. Babi pangang betekent geroosterd varkensvlees, wat te merken is aan de textuur van het vlees. Je moet soms letterlijk stukken vlees dat tussen je tanden zit weghalen. In Nederland en Vlaanderen zijn er twee verschillende varianten terug te vinden: de gebruikelijke babi pangang, maar ook de originele variant. De Nederlands-Vlaamse variant van babi pangang bestaat ook uit varkensvlees, maar dit is eerst gekookt en daarna gefrituurd. Het is dus *niet* geroosterd, zoals de naam wel doet denken. Vervolgens wordt het op een bedje van zoetzure atjar tjampoer geserveerd. Het is bijna altijd ook overgoten met een kenmerkende sambal-achtige saus. De oorspronkelijke, Chinese variant staat bekend als *siu juk* en is waarschijnlijk afkomstig uit Zuid-China (de Kanton-regio). Hierbij merk je wel degelijk dat het vlees is geroosterd, waardoor het een krokante buitenkant en een zachte

binnenkant heeft. Naar mijn ervaring wordt het echter wel dezelfde saus geserveerd als de Nederlandse variant.

2. Foe yong hai

Dit is een echte klassieker die vaak de basis vormt voor elk maandmenu. Als kind was dit een gerecht waar ik mij vaak op verheugde als we gingen afhalen bij het restaurant. Foe yong hai staat bij ons vooral bekend als het eiergerecht met tomatensaus, maar als we naar de etymologie van het woord kijken, betekent 'hai' krab in het Kantonees. Dit van oorsprong Kantonees gerecht bevat daarom ook van origine krabbenvlees. Met de komst van de Chinese keuken naar Nederland zijn er dus een paar veranderingen aangebracht aan dit recept om het naar wens van de Nederlandse smaakpapillen te brengen. In Missouri hebben ze ook hun eigen lokale variant van dit gerecht, namelijk de 'St. Paul Sandwich'. Deze sandwich bestaat uit een foe yong burger, augurken, uien en een toef mayonaise en dit allemaal tussen twee sneden witbrood. Misschien een idee voor je volgende maaltijd?

3. Spekkoeke

Vaste klanten bij Toko Weuro in Nijmegen kennen het misschien wel: spekkoeke. Dit kruidige cakeje is mogelijk geïnspireerd op een Portugese variant, de bebinca en wordt vaak bij de thee of als toetje gegeten in restaurants en Indonesië. Deze laagjescake komt doorgaans in twee verschillende smaken voor: 'naturel' en pandan. De naturel variant bestaat uit laagjes van gewoon deeg (het 'naturel'-gedeelte) en gekruid deeg. De kruiden bestaan uit kruidnagel, nootmuskaat, kaneel en andere specerijen. Bij de pandan variant is het naturel deeg vervangen door een deeg dat met pandan extract is gemengd. Het kruidige laagje zit er echter nog steeds in verwerkt. Naast deze twee versies, bestaan er ook varianten met andere smaken, zoals banaan, kokos en chocola. Laat jezelf niet voor de gek houden, want dit delicate plakje cake kost enorm veel tijd om te maken. Mocht je ooit de ambitie hebben om zelf spekkoeke te maken, dan stellen we je voor om dat te doen op een vrije dag. Verwen jezelf met een goed boek, terwijl de spekkoeke geduldig laagje voor laagje aan het bakken is in de oven.

4. Loempia

De loempia, iedereen kent hem wel. Deze lekkere snack kom je bij vele gelegenheden tegen en is ook geliefd bij vele mensen. Waarom de loempia in deze top 5 is gekomen? Hij is gewoon zo ontzettend lekker. De mogelijkheden met dit gerecht zijn eindeloos. Voor ieder wat wils zullen we maar zeggen. In het Chinees-Indische restaurants krijg je meestal van die kleine loempia's wanneer je een maand menu besteld. Heerlijk, maar wist je dat deze restaurants ook vaak 'maaltijd loempia's'

verkopen? Dit zijn echt gigantische loempia's die rijkelijk gevuld zijn met groente (en vlees). Als je een keer geen zin hebt om te koken en je even niet naar de frituur wilt gaan, dan is deze loempia wel echt een aanrader. Ik kan je zeggen, je zit gegarandeerd vol. Tevens goedkoop te halen bij de loempiakraam bij Nijmegen CS!

5. Gado Gado

Voor liefhebbers van groente en vegetariërs is er heerlijke gado gado om van te genieten bij Chinees-Indische restaurants. In restaurants in Nederland en Vlaanderen bestaat gado gado meestal uit dunne slierten groente die zwemmen in pindasaus. De groenten bestaan uit komkommer, bloemkool, taugé, sperziebonen en spitskool, maar uiteraard bestaan hier variaties van. In Nederland eet je het soms met gebakken ei erbij, maar in Indonesië wordt je raar aangekeken wanneer je dit doet. Gado Gado wordt gewoonlijk gegeten met witte rijst of tofu en is heerlijk te mengen met ketjap, sambal, gebakken uitjes en kroepoek (of emping als je vegetarisch wilt eten). Het is een makkelijk, goedkoop en gezond gerecht; ideaal voor een snelle hap dus :).

When Kublai Khan Met His Match

The Hilarious Saga of the Mongols vs. Japan

By Emilios Gregoriou

Kublai Khan, the ambitious grandson of Genghis Khan, had one thing on his mind in the late 13th century: world domination. Having successfully conquered vast swathes of Asia, including China, he turned his sights toward a small, sushi-loving archipelago known as Japan. Little did he know, this campaign would become less of a triumphant tale and more of a cautionary tale—complete with nature’s own slapstick comedy and some of history’s most epic “oops” moments.

By 1274, Kublai Khan was riding high—figuratively, of course, since he preferred being carried in a palanquin. Having declared himself Emperor of China, he sent a polite-ish letter to Japan’s shogunate. It went something like this: “Hi there! Love what you’re doing with the whole *samurai thing*, but how about you become part of my empire? Kisses, Kublai.” The Japanese response? Total ghosting. No reply. Not even a “seen” notification.

Unperturbed, Khan decided to take matters into his own hands. He assembled a fleet of roughly 900 ships and 40,000 men, a mix of seasoned Mongols, Chinese soldiers, and Korean sailors, ready to teach Japan a lesson in respect. The Mongol fleet sailed across the East China Sea with supreme confidence. After all, the Mongols were practically undefeated on land. But Japan, it turns out, had home-field advantage—and a feisty spirit. The ensuing battle was chaotic but inconclusive. Just as the Mongols were regrouping for a final push, Mother Nature decided to weigh in. A massive typhoon slammed into the fleet, sinking ships like an overzealous child in a bathtub with toy boats. The surviving Mongols limped back to Korea, soaked and humiliated.

Now, any normal person might have taken a hint after such a catastrophic failure. But Kublai Khan was not just any person—he was the ruler of the largest land empire in history. This time, he amassed a fleet of 4,400 ships and over 140,000 troops. The plan? Crush Japan with sheer

numbers. The reality? Comedy gold.

For starters, coordinating two massive fleets—one from China and one from Korea—proved to be an organizational nightmare. It was like trying to synchronize two very large, very drunk marching bands. Delays and confusion abounded. By the time the fleets finally united and reached Japan, the Japanese had fortified their defenses, building walls along the coast and devising clever tactics to repel the invaders. As the Mongols battered their heads against Japan’s defenses, they were once again interrupted by the universe’s least subtle intervention: another typhoon. Dubbed the “kamikaze,” or “divine wind,” this storm was like a divine bouncer, tossing the Mongols out of Japan’s club for the second time.

The storm decimated the Mongol fleet. Ships sank, soldiers drowned, and those who survived were either killed by Japanese forces or left stranded, wondering why they had ever listened to Kublai Khan in the first place. Kublai Khan never tried invading Japan again, though not for lack of ambition. He spent the remainder of his reign focused on ruling his vast empire and occasionally glaring eastward at the island nation that had bested him twice.

For Japan, the failed invasions became a source of national pride and folklore. The kamikaze was seen as proof of divine protection, while samurai tales of bravery gained legendary status. For the Mongols, however, the invasions were an unmitigated disaster. Despite their overwhelming power and resources, they learned the hard way that you can’t always bully your way to victory—especially when your opponent has stormy weather on speed dial.

So, the next time you think about challenging someone way out of your league, remember the Mongols and their ill-fated journeys to Japan. And maybe, just maybe, check the weather forecast first.

VAN ONZE CORRESPONDENT...

...in het oosten

Door Jetze Boon

Voor de tweede editie van het windrichtingen-thema bezoeken we het oosten. De geboorteregio van boerenbelangen behartiger BBB en de zender RtvOost. De regio waar de *Google Maps* omslag van veel plaatsen niet meer is dan enkel het meest essentiële; een mooi stukje maailand. Het woord is aan onze correspondent.

Waar is Oost-Nederland?

In tegenstelling tot Noord-Nederland is het oosten van ons land zeer goed bereikbaar. Ben je momenteel in het noorden, dan is de kans bovendien groot dat je door het Oost-Nederlandse territorium hebt moeten reizen om op je bestemming te komen. Zeker als je ook de Noordoostpolder tot Oost-Nederland rekent. Vaker wordt het oosten echter beperkt tot een tweetal provincies; Gelderland en Overijssel. Zo hebben deze twee provincies hun eigen politie-eenheid en eigen economische doelstellingen, samengebracht onder de pakkende koeperterm 'Oost NL'. Toch zal lang niet iedereen tevreden zijn met de veroordeling tot inwoner van het oosten des lands. Vele Nijmeegse studenten zullen zich eerder tot het zuiden rekenen of zich door de rechtstreekse spoorverbindingen met Den Helder en Zwolle sneller met Noord-Nederland verbonden voelen dan met de Achterhoek of Twente.

Wat is het verschil tussen de Achterhoek en Twente?

Niet zelden wordt alles oostelijker dan Deventer en Zutphen gevat onder de term 'Achterhoek'. Hoewel deze benaming haar oorsprong heeft in de mate waarin het gebied als 'afgelegen hoek' kan worden geduid, wordt met deze generalisering enkel verwezen naar de Gelderse landstreek die grofweg het territorium van Graafschap Zutphen beslaat. Dat er nog weleens gekscherend met de zogenaamd kenmerkende 'óóó'-klank naar het plaatselijke dialect verwezen wordt, is overigens ook fout. Deze manier om bijvoorbeeld een open plek in het bos, van oudsher een 'loo' genoemd, te identificeren, wordt met name in het Twents gehanteerd. De verwar-

ring is mogelijk ontstaan doordat van Twentenaars uit deze Overijsselse buurregio evenzeer gezegd kan worden dat ze in een dergelijke 'afgelegen hoek' wonen.

De UT als Twentse TU

Toch is ook Twente meer dan enkel haar boeren en kastelen. Verscholen in het kenmerkende coulisselandschap, ver achter de Sallandse Heuvelrug en vlak bij de Duitse grens vinden zij die goed zoeken het welbekende topografie-rijtje 'Almelo, Hengelo, Enschede'. In deze agglomeratie, waar de stedelijkheid voor Oost-Nederlandse begrippen relatief groot is, bevindt zich tevens Universiteit Twente (UT). De UT werkt actief samen met andere Technische Universiteiten (TU) in Nederland en bevindt zich net als de Radboud Universiteit op een voormalig landgoed. De bevolkingsdichtheid sluit daarentegen naadloos aan op de rest van deze streek; hoewel de Enschedese campus de grootste van Nederland is, telt de universiteit ruim de helft minder studenten dan haar Nijmeegse tegenhanger.

Cultuur in Oost-Nederland

In het oosten van het land doet men graag normaal. In 1977 deed men zelfs zo vaak *Normaal* dat een drietal inwoners van de Achterhoek *Oerend Hard* de top 40 binnenreed, om vervolgens ruim 11 weken te blijven hangen. Het nummer is dan misschien niet het beste dat de Achterhoek tweeweggebracht heeft, het slaagt er wel in om bij veel mensen de innerlijke agrariër te doen ontwaken. Toch heeft het liedje in essentie weinig van doen met zaken als ploegen en veevoer. Het heeft zelfs meer weg van de titel van het Brabantse nummer *Onderweg*, maar dan met een slok op. Het nummer gaat over een fatale motorrit van 'Bertus op zien Norton en Tinus op de BSA', die beiden iets te hard in aanraking kwamen met een eveneens 'zatte keerl'. Een nummer dat op menig bijeenkomst de feestvreugde ten goede komt, vormt een droevig einde van dit artikel.

HInTerview

Nicholas C. Sy

By Saartje Bruens and Jessica Vogels

We find ourselves in the Refter, where the next HInTerview will take place. The focus is on Nicholas C. Sy, an assistant professor from the Philippines who is doing his PhD at Radboud and all kinds of other places. While drinking Refter coffee we ask Nicholas about himself, his research and what it entails to do a PhD.

First introductions

Nicholas tells us he is an assistant professor at the history department at the University of the Philippines. He is doing his PhD here however, under Jan Kok and Dries Lyna and that he now works for the ESDH-department. He is an external PhD, which means he is partially financed by the University of the Philippines and he is not at the Radboud all the time. He has spent some time in Princeton in the United States and is planning to leave for Bonn in a few months. When we ask what he likes to do for fun, he laughs and says that he helps his neighbour with her garden and harvests Bok Choi. 'Other than that, I don't do much else...it's just that or work'. He doesn't have to think long when we ask which historical person he'd like to eat dinner with. 'Some of the slaves I've studied, so I can ask them questions. Like who wrote the draft for a document that's written in the first person. Her name is Cathelina, but did she write it herself or did someone write it for her? It's not clear who the signature in the local script at the bottom of the document belongs to. Who does it belong to and why is it in the local script? Is it even our local script? Anyways I'd love to have that mystery solved. It would help

out my work quite a bit.'

His research

Having the introductions out of the way, we move on to his research and what he is currently working on. The time period Nicholas is interested in is the 17th century. 'I did quite a lot of things around that time period prior to what I'm researching now.' He covered idolatry cases and extirpations. Extirpation is the practice when Christian missionaries realise that people still believe in their own religion, even though they were believed to be converted. The missionaries then start interviewing people to find out what they believe and then extirpate them, which means that these beliefs can get cut out of society. 'It's like they were cut out of society with a scalpel,' he explains. Nicholas likes these cases because they are very interesting. It's a bit of cultural history. Another thing he finds really interesting is the Filipinization of the Jesuit order in the Philippines in the 1950's. This society used to be very American, due to colonisation, but the Philippines took over the society and transformed it after independence. 'My research is mostly about the Philippines, because that's where my audience is.'

What caused your fascination with History?

Like many of us, he's had this interest in history since he was a kid. 'I have always liked the history books; I got them from my mom and uncle at Christmas. I used to read the textbooks through and through.' He tells us that he used to read the Asterix comics. 'For

a while I wanted to write comics.' It wasn't until university however that he realised he really wanted to become a scholar. He studied history initially out of interest. He then spent a semester in Madrid and learned a lot, including the Spanish language. And with that he felt like his knowledge of his specialisation was solid enough to become a scholar. 'It was this building block towards something, and it made sense to follow up on it.'

What makes the Philippines an interesting research subject?

When we ask this question, he has a nicely nuanced answer. 'Depends, it is interesting to who?' To him it is interesting to a fault, because it is his own history. He goes on and tells us that it's also interesting to study the Spanish empire because recently the US, South America and Spain have tried to benefit from the growth of China and tried to see themselves in a relationship with China. They then began to think of Asia to be a part of the Spanish empire by default. 'And that means counting on the Philippines, because the only immediate connection that they had with Asia was through Manilla, the capital of the Philippines' That's why it's interesting to talk to Americans and South Americans in relation to the Philippines. The Spanish Empire also had parishes in the Philippines and there is a huge database about this. In the Philippines this parish database is unique to other parts of Asia, as there is usually not that much data. That's what makes research like this possible and it's really interesting to do.

We mention that on his Radboud profile it says that he '...problematizes the reductive views with which scholars have conceptualized slavery...' and ask him if he can elaborate on these reductive views. Scholars have tended to characterise a statement as either western or something else.

'It's very static.' When you look at the particular sites, it's often more nuanced, with colonial agents owning slaven in indigenous ways and vice versa.

His work in the archives

When we ask more about his work, Nicholas answers: 'It's really about going to archives and more archives.' He went to them to search for slave contracts, he found one that mentioned an archive in Spain, so he went to search for more documents in that country. He visited one in Avila. 'The archives are in monasteries, so I visited a lot of them. In Avila the grand inquisitor was buried in the cathedral next to the monastery so that was really interesting to see there.' He also tells us a funny story about his experience in the monastery in Navarra. 'In the archive everything looked the same and it was really easy to get lost.' He continues the story by telling us about the many paintings of martyrdoms that hang on the walls of the archive. 'I memorised them, for example I knew to go left when I saw a specific painting and that's how I got around.' Nicholas was also a research assistant for Philippine professors for a while so he made a lot of pictures and prepared a lot of documents he thought people would maybe be looking for. He doesn't have to transcribe as much now because he has research assistants who help him. 'They can read Spanish and it's gotten to the point where the ones that have been with me the longest can now train others' he tells us proudly. Nicholas likes the database construction as much as the writing part. 'It helps me not get bored.' He finishes this question by explaining why he likes the ESDH branch for this kind of research. 'It feels better than cultural history because you feel less alone, you're working in groups and on something current.'

Why did he choose to do a PhD at Radboud?

He chose Radboud to do the PhD because he wants to learn about the way Dries Lyna and Jan Kok have specialized in historical colonial demography, so he can use this knowledge in the archives of the Philippines. Furthermore, he says that the culture of work here is different from other places. 'There's a lot of co-authorship and we always eat lunch together.' He tells us that he watched a congress presentation where they were part of a panel and they each took their part. Nicholas realized that they really made this presentation together, as a group. 'My experience of doing cultural research prior to this was that research is a very solo job.' He tells us that he was researching something for fourteen months and that it was just him and his mentor. 'However, in this particular subfield it's a group effort and I really like that.'

What are the differences between the universities you've worked at?

Nicholas starts this question by explaining that the engagement with the public is a lot stronger in the Philippines. The majority of his department involves the public and other people. 'These are the people we keep in mind and write for, on top of academic purpose.' The big highlight in Princeton was the fact that there was coursework. He

took up courses on enslavement and the medieval Islamic ocean world and on African American slave narratives. He liked that it was very broad and not as specialized. 'Only through that class I realised that the contracts of the slaves are very similar to each other through different countries and times.' He tells us that he realized how similar the Egyptian and Filipino slave contracts were and that this created interesting research topics and questions like: why is it always that they look at the body and the damage of the body of a slave? Where did it come from? Was this a more common view/discourse about slavery? How did it spread? 'I don't have an answer to it yet, but the coursework was very useful in leading me to the right questions'.

Memorable experience?

'Well Tim Riswick recommended me to a conference in Taiwan and they explained the centre and stuff and Nijmegen kept being mentioned because they helped to set the historical demography centre there up!' Nicholas explains that that was pretty cool because it showed him that he was part of something big that has an impact on other places. He says that the type of discipline helps as well. 'We do databases, it's easy to co-operate in that.' But it's also hard for

him to say what's true to the Netherlands, or just Radboud, or even what might actually be unique to his research group. 'I really like my research group here, and sometimes I think this is true everywhere but actually this is something Jan Kok set up.'

We asked him how his time at the Radboud has been so far and he told us that he has had a good experience at Radboud, although he jokes that we have to ask him at different points in time. He just had a breakthrough, so right now he feels very good. It's extra special because it has never been done in his country and it has taken a lot of time, so he's really excited. He estimates he is about halfway through his PhD now, both in time and production.

His experience with doing a PhD

When we ask him about how one goes about getting a PhD, we get a surprisingly heartfelt answer. Nicholas recounts that he was never really told about how it would affect family life. It will affect you when you get married and have kids. Nicholas tells us: 'To really advance on your career you need to spend a lot of time overseas. I have a fixed contract at home, but here you have to have a shorter contract and you don't really know where you'll end up. It means you might be in the US for 7 years and what's that going to do if you got a partner. You can't bring your child to lectures or conferences all the time. And what if your partner is also an academic and you'll get based in different countries or universities? When are you going to have kids?' The implications of this passage are clear to us: this situation sadly applies to him as well. He tells us his fiancé is in Berkeley right now. He wakes up very early in the morning for video calls. 'We talk a lot over video calls, but it doesn't beat being together.'

It also affects his other family, back home in the Philippines. Luckily there are

quite a few months he goes back to the Philippines and gets to visit his loved ones. He reminisces that due to technology, he almost imagines he is back home. He was able to keep up with the recent elections in his country due to the internet. 'And then I put my phone down and I'm back in the Netherlands... and no one knows what's going on and it's strange.'

Plans for the future and advice to students

After his period in Bonn, Nicholas will be leaving for the Philippines and plans to stay there. In the next few years he will mostly be planning the next decades over there. When we ask him to give advice to the students who will be reading this interview, he stresses the importance of considering your relationships. 'Something I would really advise to students is to really consider your relationships. You can go to the best institutions, but you are also away from home and your loved ones for such a long time. You need to really take into consideration how much time it involves. You'll maybe have to spend a lot of time apart. The work is set up to be alone for longer periods.' He leaves us with some book recommendations and thanks us for the interview. For students who want to know more about the topic of enslaved people in the Asian colonies, might want to take a look at the works by his advisors Jan kok and Dries Lyna as well as by Nira Wickramasinghe, Alicia Schrikker and Kate Ekama.

TOERIST

Opinie

Deur Joey Leeuwestein

As student uut de Achterhook was de stap noar Nimwegen groter as ik verwacht hadde. Joa, ik wust wel dat 'n stad aans is as 't darp woar ik op-e-groeit bin. Moar dat die verschillen zó diep sow goan, dat hadde ik niet kunnen bedenken. Elke treinrit noar Nimwegen wod ik langsam an overvallen met een sterk gevuul van heimwee. Nimwegen, de stad die zo geern open en welts wil weem, veult veur mi-j voak joa weltvreemd.

In Nimwegen goat alles an ow veurbi-j as e-j niet oppast. Iedereen hebt haost, altied drok met van alles 'n nog wat. Studenten die van college noar sport, noar werk, en dan weer noar 'n of ander dreug feestjen hollen, zonder ooit echt stille te stoen. Doar woar de leu in de Achterhook gewend bin hendig an te doone en um de tied te nemen veur 'n kopjen koffie en 'n praotjen, lijkt dat hier amper te bestoen. Alles mot snel, efficiënt en plannen veur de volgende dag bint al in volle gang, nog veurdag dees dag af is. Ik mot eerlijk zeggen, ik he' d'r soms moeite met. 't Leaven hier veult as of iedereene altied op tied leupt, moar nooit tied hef.

En dan is d'r nog die drang um overal wat van te vind'n. Doar woar wi-j in de Achterhook voak gewoon zegg'n: 'Loat ok moar', wodt hier alles op 't scherpe end van de snede besprokk'n. De protesten, petitiees en genøhl over van alles en nog wat, dat veult joa endeeloos. Voak zat, belangrieke onderwarp'n, dat zeker, moar soms vraog ik mi-j af of ze hier nog wel stille stoen bij 't kleine en 't alledaagse. As of niemand hier ooit eens tevreej'n is met hoe't goat en de leu bi-j 't minste en ge-

ringste 't schoap an 't driet'n an het. Nie alles hoeft altijd groter, beter of aans.

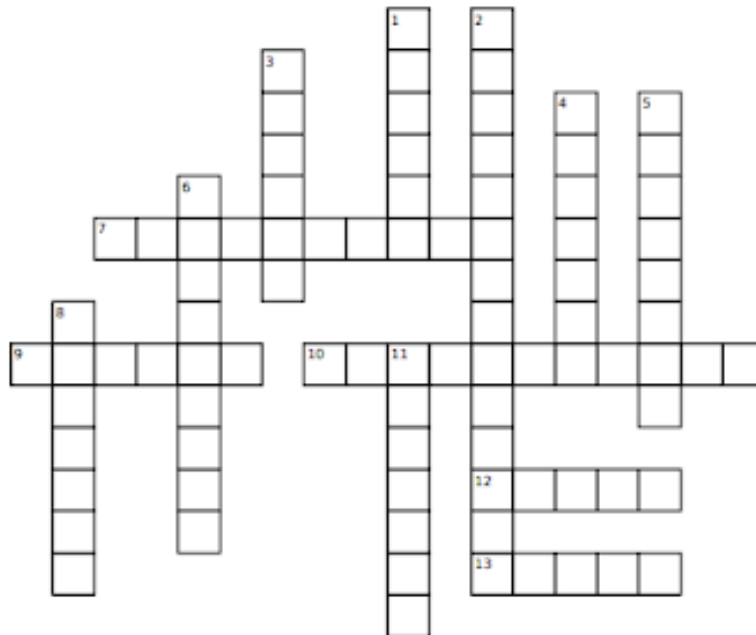
Alderbastend leu, nem 't joa zo as 't kump. Nem 'n möpke bi-j de koffie. Bouw neet tiediepe: met vloot wodt 't laand ok wal zwart. He-j d'r last van: ziet da-j d'r gemak van krieg. Dat vlotte is nargens good veur. Misschien is dat wel het grote verschil tussen Nimwegen en de Achterhook. De leu in Nimwegen proaten wel as of de stadde in 't oosten lig, en as e-j op de kaarte kiekt, sow e-j 't hoast denk'n. Moar veur mi-j begint 't echte oosten pas veurbi-j d'n Iessel: doar woar 't volk nog wet wat gemeudelijkheid is. Doar woar de boerderi-j'n nog in 't laand stoen, de mensen met de hand groet'n en de wereld niet zo ingewikkeld 'emoakt wödt.

As ik van station Nimwegen den trein pak richting de Achterhook, veul ik mi-j met elke halte meer thuuskommen. Eerst kom e-j nog langs die grote, drokke steden as Arnhem en Duiven, moar hoe wieter e-j goat, hoe stiller en gruuner 't wödt. De lucht lök frisser, de mensen kiek'n vriendelijker, en op een gegeven moment kun je niet meer om de weilanden en de boerderi-j'n hen. As de trein joa endelijk halts in Dörrekum, dan wet ik: ik bin weer in 't gebied woar de wereld net wat rustiger droait. Tegen de tied dat ik mien eig'n, bekende Zillewold binnenspring, bin ik mijzelf weer. Hier he-j geen hoast, hier hef alles gewoon de tied. Denkend an Boh Foi Toch: 'an 'n Olden Iessel zit i-j good: hier bunt de naobers vaak nog vrenden en is de welt nog neet zo groot'. Endelijk weerkommen, as toerist in eigene laand.

PUZZEL

Eastern edition

By Emiliós Gregoriou

Down:

1. Famous dynasty that ruled south Asia for much of the early modern period
2. One of the oldest monotheistic religions practiced today
3. Small Himalayan nation
4. Settlement in West Bank that is amongst the oldest cities in history
5. Japan's last emperor
6. 18th century Sunni revivalist movement
8. A narrow stretch of water in South East Asia
11. City to one of the first five of the Churches in early Christianity

Across:

7. Infamous 3rd century Roman emperor from Syria
9. World's deepest lake
10. Large port city on Russia's pacific coast
12. Large Asian river associated with a very ancient civilization
13. Holiest city in Islam

Studeren zonder grenzen

István (Isti) Vida

Door Saartje Bruens

István Vida, door zijn vrienden Isti genoemd, is een derdejaars geschiedenisstudent aan de Radboud. Isti houdt van lezen, wandelen en socializen. Naast zijn studie is hij veel bezig met activisme, specifiek zet hij zich in voor de solidariteit met de Filipijnen. Hiervoor is hij zelf ook in de Filipijnen geweest en heeft op deze manier veel over dit land en haar mensen geleerd. Daarnaast is hij onderdeel van de *Friends of the Filipino People in Struggle* (FFPS) waar hij, naast de ervaringen die hij in de Filipijnen heeft opgedaan, in dit artikel meer over gaat vertellen.

Waarom ben je bezig met activisme voor de Filipijnen, hoe ben je hierop gekomen?

Isti vertelde dat hij van jongs af aan al geïnteresseerd is in de geschiedenis van Azië en veel Filipijnse immigranten tegenkwam. Hij werd uiteindelijk gevraagd om de verkiezingen in de Filipijnen te observeren. Hij vertelt dat de Filipijnen een land zijn waar veel politieke corruptie plaatsvindt. “Ik had mensen die bij de stemlocatie waren geïnterviewd”, zegt hij, “Ik zag dat het verkiezingssysteem voor veel mensen in de Filipijnen niet toegankelijk is, er is sprake van veel intimidatie en mensen krijgen geld om op een partij te stemmen.” Hij legt uit dat de politiek bestaat uit een aantal dynastieën die enorm machtig zijn door hun geld. Deze dynastieën willen al het geld voor zichzelf en hun bondgenoten houden, hierdoor worden mensen niet geholpen en uitgebuit. Er is daarnaast nog steeds sprake van een feodaal stelsel en lijfeigenschap in de Filipijnen en mensen die in opstand willen komen worden gruwelijk onderdrukt. “Ik sprak veel met lokale mensen en hun verhalen raakten mij erg”, vertelt Isti, “Ik zag in hoeveel wij voor lief nemen; zij hebben geen baan, geen zorgverzekering en wonen in sloppenwijken.”

Hoe is deze situatie in de Filipijnen ontstaan?

“De Filipijnen hebben zich niet als een onafhankelijk land kunnen ontwikkelen door de medewerkingen van de Verenigde Staten en Europese landen”, vertelt Isti, “De Filipijnen waren een kolonie van de Verenigde Staten en toen het land onafhankelijk werd, ging dit gepaard met allemaal verdragen.” De verdragen zorgen ervoor dat de Filipijnen nog steeds erg afhankelijk zijn van de Verenigde Staten en dat de Filipijnen geen eigen productieketen kennen. “Hun economie bestaat voornamelijk uit landbouw van overwerkte boeren”, legt Isti uit, “Er worden weinig consumptiegoederen in de Filipijnen zelf gemaakt.”

Kun je wat meer vertellen over jouw bijdrage bij de FFPS?

Isti heeft bij de FFPS een coördinerende taak, hij zorgt ervoor dat de organisatie goed verloopt. Ook heeft Isti meerdere presentaties gehouden over de ervaringen die hij in de Filipijnen heeft opgedaan. Lokaal is Isti bezig met verschillende dingen, hij vertelt: “Ik ben bezig met een campagne tegen Boskalis, een Nederlands bedrijf dat land aan het winnen is in de baai van de hoofdstad Manilla voor een nieuw vliegveld.” Dit gebeurt in een dichtbevolkt gebied met een rijk ecosysteem en waar veel mensen wonen. “Duizenden mensen zijn daar ontheemd zonder compensatie en de mangrove bossen die voor een natuurlijke barrière zorgen, worden gekapt”, legt hij uit, “Hierdoor worden de natuurrampen en het aantal daklozen groter en dit wordt allemaal door de Nederlandse staat gefinancierd.” Verder benoemt Isti ook twee activisten rondom deze situatie die door het leger ontvoerd werden. “Door de mediadruk zijn ze gelukkig vrijgelaten, maar niet zonder twee weken isolatie, psychologische marteling en bestempelt te worden als terroristen” vertelt

hij. De activisten hebben hier ook in Nederland over gesproken en vertelden hoe delen van de Filipijnen onleefbaar zijn geworden door de vervuiling van buitenlandse bedrijven en klimaatverandering.

Wat was jouw eerste impressie van de Filipijnen?

"Heel erg warm en vochtig en, omdat ik in Manilla aankwam, erg vervuild." Hij voegde hieraan toe dat hoe langer hij bleef, hoe mooier hij het land vond: "Eigenlijk is het land heel rijk aan grondstoffen en mooie natuur, maar de bevolking is heel arm, wat voor een soort paradox zorgt." De mensen waren erg vriendelijk en behulpzaam volgens Isti, maar hij merkte wel dat in armere buurten er nog sporen van het kolonialisme zijn overgebleven: "In de armere buurten merkte je dat ze erg opkijken naar blanke mensen, dat is een duidelijk overblijfsel van de koloniale cultuur." Verder was de houding van activisten erg opvallend voor hem, deze mensen worden in feite geframed als communistische terroristen. "Als mensen zich verzetten tegen de regering of zelfs opkomen voor hogere lonen of betere werk- en leefomstandigheden van boeren worden ze 'geredtagt', dus dat je 'getagt' wordt als terrorist." Hij noemt het een moeilijke omgeving om je in te zetten als activist en op te komen voor mensenrechten. Isti benoemt voorbeelden van mensen die hun baan kwijtraaken of worden ontvoerd. "Dus wat mij opviel aan de mensen daar is dat ze heel krachtig zijn en zich werkelijk inzetten voor anderen, ondanks het gevaar dat ze hierbij lopen." Daar voegde Isti aan toe: "Er is een soort geest van onbaatzuchtigheid, je inzetten voor anderen en van solidariteit, die mij erg inspireerde."

Voegt je studie iets toe aan je activisme?

"Het activisme en het studeren staan voor mij van elkaar af", vertelt Isti, "Geschiedenis is op veel punten vrij abstract, wat voor mij ver van het dagelijks leven voelt." Toch maakt hij hier een uitzondering: "De Spaanse lessen die ik volg zijn daarentegen heel praktisch." Isti wil zijn Spaanse lessen gebruiken om later eventueel solidariteit voor de Filipijnen in Spaanstalige landen te creëren. "Veel problemen die de Fili-

pijnen ondergaan, zijn vergelijkbare problemen met de landen in Latijns-Amerika", legt hij uit, "zoals armoede, corruptie en dictatoriale, fascistische regimes." Isti vindt dit een belangrijke vergelijking en wil dus ook meer leren over wat er bijvoorbeeld in Colombia of Mexico is gebeurd.

Wat zou je de lezer graag mee willen geven?

"Zet je in voor anderen, sluit je ogen niet voor onderdrukking en uitbuiting." Isti vertelt dat het belangrijk is om te weten dat er in veel landen nog sprake is van een nieuw soort kolonialisme, waar landen nog politiek en economisch afhankelijk zijn van de VS en Europa. "Het is een vorm van kolonialisme die niet zo direct is als het begin van de vorige eeuw, maar eentje die wel nog hardnekkig doorleeft en waar mensen onder lijden." Hij sluit af door te vertellen dat alle rijkdom en aanzien waar we in Nederland naar streven niet veel waard is: "Het is belangrijker om gemeenschappen met mensen te hebben, belangrijker om voor elkaar te zorgen en om het voor elkaar op te nemen, zelfs als dat betekent dat je daar wat voor moet opgeven."

MAMA MARX IN NIJMEGEN

Een korte biografie over de Nijmeegse moeder van Karl Marx

Door Rosa Raeijmaekers

In 1983, 100 jaar na het overlijden van Karl Marx, plaatste de gemeente Nijmegen een plaquette ter herinnering aan zijn Nijmeegse moeder: Henriëtte Presburg. De plaquette kwam op de plek waar haar ouderlijk huis had gestaan in de Grotestraat, vlakbij de Grote Markt en is daar nu nog te zien. Geen stad in Nederland die liever geassocieerd zou worden met Karl Marx dan 'Havana aan de Waal'.

Henriëtte Presburg werd geboren in Nijmegen op 20 september 1788. De familie Presburg woonde eerst in de Nonnenstraat in de benedenstad, vlak bij de synagoge en verhuisde later naar de Grotestraat. De vader van Henriëtte, Isaac Heymans Presburg, was in 1755 vanuit Bratislava naar Nederland gekomen en handelde in textiel.

De familie Pressburg waren prominente leden van de groeiende Joodse gemeenschap van Nijmegen. De vader van Henriëtte was voorzanger van de synagoge en haar opa was er rabbijn geweest. In 1814 trouwde Henriëtte met de advocaat Hirschel Marx naar Joods gebruik in de stad van de bruid, Nijmegen. Er werd een ceremonie gehouden in de synagoge en Henriëtte kreeg een bruidsschat van twintigduizend gulden mee, wat aantoonde dat de familie Presburg welvarend was. Na het huwelijk verhuisde het echtpaar Marx naar Trier. Hier kreeg het stel negen kinderen, van wie Karl de derde was. Ook liet het stel zichzelf en de kinderen in 1817 bekeren tot de Lutherse kerk. Het zorgt voor een breuk met de familie van Hirschel, die zich vanaf zijn doop Heinrich laat noemen. De familie van Henriëtte in Nijmegen hield wel nauw contact met het gezin. Een van Karls broers werd zelfs geboren in Nijmegen en de familie bezocht Henriëttes ouders, broers en zussen regelmatig.

Vaak gingen ze langs bij Sophie, de jongere zus van Henriëtte die ondertussen getrouwd was met de rijke tabakswarenhandelaar Lion Philips. Hij werd later de hoofdsponsor van Karl Marx toen Marx krap bij kas zat. Ook de kinderen van Philips, die later de beginnende van het elektronicaconcern zouden oprichten, konden het goed vinden met Karl Marx. Karl kwam graag langs bij de familie in Zaltbommel om er 'intellectuele discussies' te voeren met 'ruimdenkende liberale ubi-quaisten'.

Dat Karl bij zijn oom moest bedelen, kwam vooral door de slechte relatie met zijn moeder Henriëtte.

Na de dood van haar man in 1838, was Karl uit op zijn deel van de erfenis. Henriëtte was echter van mening dat Karl meer moest doen om zelf geld te verdienen. In een brief aan Friedrich Engels schreef Marx dat zijn moeder hem gezegd had dat hij 'kapitaal had moeten verdienen in plaats van er alleen over te schrijven'. Al gaf ook Henriëtte Karl regelmatig een som geld. Nadat ze hem 6000 frank had gegeven om zijn tijd in Brussel te vergoeden, werd ze ondervraagd door de politie die vermoedde dat ze het geld aan Marx had gegeven om te investeren in een revolutionaire beweging.

In 1863, op 75-jarige leeftijd, overleed Henriëtte in Trier. Vijf van haar negen kinderen waren toen al overleden. De andere vier bezochten

haar begrafenis, ook Karl. Ze wordt herinnerd als een zorgzame vrouw met veel liefde voor haar kinderen, ookal waren deze niet altijd even makkelijk. Bovendien wist Henriëtte goed hoe ze met geld om moest gaan en liet ze niet zomaar over zich heen lopen. Henriëtte voelde zich nooit helemaal thuis in Trier. In Duitsland kwam er kritiek op haar accent en het feit dat ze geen foutloos Duits kon schrijven. Ze schrijft regelmatig aan haar familie dat ze hen mist en dat ze terug verlangt naar Nederland en naar het mooie Nijmegen.

POËZIE IN CODE: DICHTEN MET AI

WOORDEN STROMEN SNEL, CHATGPT WEEFT ZIJN GEDICHT

Door Rens Versteeg

Voor deze editie over het oosten leek het mij mooi om een bekende dichtvorm uit het oosten eens uit te lichten. Dat is in dit geval de haiku uit Japan geworden. Deze gedichten bestaan altijd uit 17 lettergrepen, verspreid over drie regels in de volgorde 5-7-5. Het doel van de haiku als kunstvorm is om momenten van inzicht over te brengen op anderen. Bij het schrijven moet het dus niet alleen over jezelf gaan. Het is daarom lastiger dan je denkt om een goede haiku te schrijven. Nu ben ik zelf ook geen groots dichter, dus gooien we het over een andere boeg. Ik laat ChatGPT een aantal haiku's schrijven over verschillende onderwerpen en dan kijken we of deze AI er wel iets van bakt.

Op de Valkhof heuvel,
Kijk ik uit over de stad,
Verleden fluistert.

Avonden vol licht,
Gezelligheid in de kroeg,
De stad bruist van jeugd.

Fietsen over de brug,
De rivier fluistert zacht,
Stenen dragen zorg.

Oost-Indië roept,
Specerijen in de lucht,
Winst in verre havens.

De vlag wapperend,
Over verre vreemde kusten,
Rijkdom in de lucht.

Koloniën roepen,
Schepen breken de horizon,
De wereld in rouw.

Sterren in de lucht,
Bevroren takken ruisen,
Stilte in de nacht.

Sneeuwvlokken vallen,
Bomen dragen witte last,
Koude lucht ademt.

Vlammen dansen hoog,
Hout knettert in de stilte,
Koude blijft buiten.

Chili prikt de lucht,
Pittige vlammen op de tong,
Noedels dansen heet.

Wolken van aroma,
Stokjes pakken de warmte,
Noedels in de kom.

Pittige damp stijgt,
Noedels drijven op de soep,
Honger verdwijnt snel.

Ijzige stilte,
Harten gebroken in kou,
Dagen zonder hoop.

Verbrijzeld door tijd,
Stenen muren fluisteren,
Lichaam breekt in schuld.

De lucht is bevroren,
Verloren adem in de nacht,
Lijden in het licht.

Tijgers in het bos,
Onder de ijzige toppen,
Stenen dragen tijd.

Monniken in rood,
Bergen dragen hun gebed,
De tijd staat stil.

Gletsjers dragen tijd,
Rivieren stromen langzaam,
Bergen staan rechtop.

In de manden vol,
Kruidige geur vult het huis,
Sinterklaas is hier.

Kerstavond ademt,
Samen rond de tafel, dicht,
Liefde in de lucht.

Vuurwerk in de lucht,
Oliebollen op het bord,
Lachen in de nacht.

CAMPUSBAANTJES

Duik in de diverse keuken van de Rafter met Annie

Door Eva Grooten

De Rafter is onder geschiedenisstudenten een bekende plek op campus. We zijn vaak aanwezig in het Erasmusgebouw, wat ons in dichte nabijheid brengt tot de eettentjes die een vitaal onderdeel zijn van deze kant van de campus. Verwen jezelf met een Amerikaanse burger uit het westen bij Angus no. 5, reis naar het zuiden met Mama Maria's voor een pizza of ga oost voor een lekkere ramensoep van de Deli Tiger. Vijfdejaars geschiedenisstudent Anne Peters werkt sinds de afgelopen drie jaar in de Rafter en is een bekend gezicht geworden onder studenten die behoefte hebben aan een warme maaltijd. In dit interview neemt ze ons mee naar de Rafter en zijn diverse keuken samen met wat van Anne's eigen aanbevelingen van de oosterse keuken.

Kan je iets vertellen over hoe een werkdag in de Rafter er voor jou uitziet?

"Na een studiedag trek ik mijn werkkleding aan, kom ik de werkvloer op en dan begin ik gelijk aan mijn taak. Vijf minuten voor de dienst ben ik vaak al aanwezig op de werkvloer om even rond te lopen, te kijken wat de stand van zaken is en even bij te kletsen met de collega's. Ik kan op meerdere plekken werkzaam zijn zoals borrels draaien in Berchmanianum, maar als ik in de Rafter werk dan zijn mijn taken gespecificeerd aan de afdeling waar ik sta. Sta ik bij de Angus dan vind ik het leuk om frietjes te maken. Gewoon een lekkere, krokante, gele staaf met een mooie coating van zout poeder en dan mensen gelukkig zien met de zoute frietjes bij de koude winterdagen. Dat vind ik heel leuk, maar ik vind het ook leuk om dan bij de Angus uit te serveren,

zodat je interactie hebt met de mensen die het eten kopen. Je ziet je medestudenten en je ziet gasten die iedere dag komen. Dat vind ik altijd wel gezellig, om met mensen te praten, en het is gewoon heel hard beunen. De tijd vliegt voorbij en het is gewoon heel fijn om samen met je collega's een product neer te zetten. Dat is Angus, maar Mama Maria's is precies hetzelfde. Ik maak hier de pizza's en beleg ze zodat mijn collega's ze gelijk in de oven kunnen schuiven of ik serveer ze uit en ik wacht tot de kaas mooi is gesmolten. Een mooie gekarameliseerde laag van mozzarella op de bovenkant afgetopt met een prachtige oregano. Wat doe ik nog meer in de Rafter? Verkopen, eten bereiden, mensen een lach bezorgen en lekker eten geven! Het is lekker divers en leuk!"

Wat vind je het leukste aan het werk in de Rafter?

"Een product neerzetten en onder de mensen zijn. Gewoon handelend bezig zijn."

Hoe is het om veel GSV'ers voor en achter de toonbank tegen te komen?

"Wel gezellig, want het zijn ook allemaal mijn vrienden! De mensen met wie ik werk dat zijn gewoon mijn vrienden en *we go way back*. Dat is altijd wel leuk om dan ook samen te werken, want dan gaat het gelukkig niet een keer over de studie en dan is het gewoon gezellig. Aangezien het ook vrienden zijn dan is het gewoon gezellig om weer gesprekken voort te zetten en het is ook gewoon leuk om GSV'ers te zien. Dan zie je ze bij een borrel, maar dan zie je ze ook bij jou een hamburgertje kopen."

Heb je een leuke, gekke of grappige Rafter ervaring die je met ons wilt delen?

“Moeilijke vraag, er zijn wel grappige momenten geweest, maar dan is het meer gewoon een grapje of het ouwehoeren met collega’s. Het is niet zo dat ik gekke ervaringen heb in de Rafter. Er zijn niet echt gekke ervaringen, behalve dan als ik wel eens per ongeluk een pizza gecremeerd heb in de pizzaoven of dat ik een frietje deep orange heb geseasoned en hart- en vaatziekten kan veroorzaken. Voor de rest is het gewoon leuk op het werk. Alsof ik alleen maar met extra papa’s en mama’s en ooms en tantes aan het werk ben. Het is gewoon leuk om te zien dat je bevriend kan zijn met een 52-jarige vrouw. Dat dan je work bestie twee keer zo oud is als jij, dat is vooral leuk.”

Je werkt onder andere in de Deli Tiger waar ze Aziatisch eten bereiden en zelf ben je ook groot fan van de Aziatische keuken. Wat haal jij het liefst bij de Deli Tiger?

“Terwijl ik dit interview aan het houden ben met redactielid Grooten is het aan het sneeuwen, weet je wat dan lekker is bij de Deli Tiger? Heerlijke ramen-soep. Er zitten groenten en noedels in, die warme bouillon maakt je helemaal weer warm van binnen en het koude hart wordt gesmolten, afgetopt met een hardgekookt ei, gebakken uitjes en lente-ui. Koriander is echt vergif in de mond, dat liever niet.. Dat vind ik dus het lekkerst om te eten.”

Je hebt in Zuid-Korea je buitenlandminor gevolgd. Als je een Koreaans menu in de Rafter zou mogen introduceren, wat zou dit dan zijn?

“Koreanen eten wat ik heb meegemaakt gewoon heel veel vlees en sinds wij toch wel een groene universiteit zijn geworden, is dat dus niet haalbaar in de Rafter. We kunnen hier zeg maar niet vijf tafels met barbecue neerzetten. Dat gaat gewoon ontzettend stinken en dat gaat nooit meer uit de poriën van de studenten. Maar wat ik wel misschien mis is

de kleefrijst die Koreanen hebben, want hier hebben wij gewoon droog gekookte rijst. Als in droog gekookt, gewoon een basmatirijst, maar ik vind kleefrijst altijd wel lekker. En ik vind die bouillon altijd lekker. Hier hebben we ook bouillon, *it's not the same*. Een soort van *kimchi stew* vind ik altijd wel lekker, gefermenteerde kool, en anders gewoon snackcultuur. *Tteokbokki*, van die rijstcakes, pittig, maar super lekker. Lekker uit het vuistje. *Kimhap*, waarom hebben we geen *kimhap*? Het is zeg maar een lekkere rol met groente. Het is voedzaam en het is gezond, want er zitten heel veel groenten in. Dat mis ik. Ik snap niet waarom we dat niet hebben. Zoek het op jongens, *look it up, kimhap!*”

Heb je nog insider Rafter tips voor alle GS-Vers die hier dagelijks komen?

“Qua zitplekken ben ik altijd voorstander van de banken. Die houten stoelen, mijn decaden-te bipsje gaat daar gewoon niet zo goed op. Dus ik zit graag op de banken, dat zit gewoon lekkerder. *Inside information*: zorg ervoor dat je gewoon lekker ruim op tijd voor het avondeten rondloopt in de Rafter zodat je weet wat open is, want de Angus is niet altijd open, de Deli is niet altijd open, de Mama Maria’s is niet altijd open. Dus loop rond om te kijken wat er open is, kijk op de menukaart, vraag aan de vaste medewerkers wat ze hebben. We hebben nu namelijk een crispy chicken, oh die is lekker, en bij Mama Maria’s hebben we vandaag weer pasta. Zorg dat je lekker rondloopt en vraagt aan de mensen wat ze hebben, want soms wordt het gewoon over het hoofd gezien en *you’re missing out*.”

A WHOLE NEW WORLD

Over de verhalen van 1001 nacht

Door Josse Smit

In de naam van Allah, de Meest Barmhartige, de Meest Genadevolle.

Zo luidt het begin van de verhalen van Duizend-en-een-nacht. Iedereen heeft op een manier weleens van deze vertellingen gehoord. Misschien in de Efteling, Disney's *Aladdin* of de voorleesverhalen van je grootouders. In deze sprookjes wordt de lezer meegenomen naar een wereld vol avontuurlijke reizigers, wrede koningen en listige djinns (magische geesten).

De verhalen van Duizend-en-een-nacht vormen een raamvertelling waarin de lezer kennismaat met de wrede koning Sjahriaar. Op een dag ontdekt hij dat zijn vrouw hem bedriegt, waarna hij zich in zijn woede voorneemt dit nooit meer te laten gebeuren. Vanaf deze dag zal hij elke nacht een andere bruid nemen, waarna hij haar de volgende ochtend, voordat ze de kans krijgt om vreemd te gaan, zal doden. Na verloop van tijd zijn alle vrouwen en meisjes in het rijk dan wel dood, dan wel gevlucht. De grootvizier, wiens taak het is om de koning elke nacht van een nieuwe bruid te voorzien, zit met zijn handen in het haar. In zijn wanhoop biedt zijn dochter Sheherazade aan om als bruid naar de koning te gaan. Diezelfde nacht begint Sheherazade een verhaal aan de koning te vertellen, maar vlak voor de climax zegt ze het verhaal de volgende nacht af te maken. Waarna de koning besluit om haar nog een nacht in leven te laten. En zo gaat het nacht in, nacht uit.

Het is moeilijk om de oorsprong van de verhalen vast te stellen. De eerste verhalen dateren op in Perzië rond de vijfde of zesde eeuw na Christus. Waarna de verhalen zich in de loop van de eeuwen ook door de Arabische wereld gaan verspreiden, waardoor er steeds meer verhalen bijgevoegd werden. Er gaan vele verschillende versies van de vertellingen rond, maar ze hebben allemaal dezelfde strekking. De eerste Europese versie verschijnt aan het begin van de achttiende eeuw. Sindsdien zijn deze sprookjes niet meer weg te denken uit onze popcultuur. Vliegende ta-

pijten en toverlampen zijn onderdeel geworden van onze belevingswereld.

Op een van de eerste nachten vertelt Sheherazade over de arme visser wiens dochter gaat trouwen. Omdat hij niet genoeg geld heeft om haar een bruidsschat mee te kunnen geven, gaat hij elke dag uit vissen. Na verschillende pogingen vist hij een wijnfles op. Wanneer hij deze openmaakt springt er een djinn uit die in de fles opgesloten zat. Woedend dat hij eeuwen in de fles heeft moeten doorbrengen, probeert hij de oude man te doden. De oude visser verzint een list om in leven te blijven. Hij zegt tegen de djinn dat hij niet gelooft dat een machtig djinn zoals hij in zo'n kleine fles zou passen. De djinn laat zich dit niet zeggen en kruipt ter illustratie terug in de fles, waarna de oude visser vliegensvlug de dop er weer opdraait. Vanuit de fles begint de djinn hem van alles te beloven: rijkdom, macht, wat hij maar wil zolang hij de djinn maar weer uit de fles laat. De visser vertrouwt het niet, maar besluit toch om de djinn vrij te laten. Dit omdat hij liever zou sterven dan zijn dochter zonder bruidsschat uit de huwelijken. Hij blijkt de juiste beslissing te hebben genomen, want na zijn vrijlating geeft de djinn hem een grote schat die hij aan zijn dochter kan meegeven.

Er bestaat geen eenduidig slot voor de verhalen van Duizend-en-een-nacht, maar in elke versie besluit de koning om Sheherazade te sparen. Het interessante is dat de verhalen van Duizend-en-een-nacht ook een feministisch thema bevatten. Vrouwen spelen vaak een invloedrijke rol en worden neergezet als veerkrachtig, moedig en vindingrijk. Tegelijkertijd reflecteren de verhalen ook de sekseverhoudingen van die tijd. Concluderend kun je de verhalen zien als een sprookjesbundel. De verhalen beslaan vriendschap, liefde, tragedies en legendarische plaatsen. Maar ook historische gebeurtenissen en op waarheid beruste personages die vaak sluw moeten zijn om uit de problemen te raken. Maar hoe dat gaat, vertel ik de volgende nacht. Beste lezer, salam.

RRR: RISE, ROAR, REVOLT

An Indian blockbuster movie of epic proportions

By Rens Versteeg

As the theme of this HInT edition is 'east', I wanted to recommend one of my favourite movies from the east, RRR. I first watched this movie in the summer of 2022 and later a second time with my dad, because it is just so awesome. The movie is highly acclaimed by critics and audiences alike and even won an Oscar for best original song at the 2022 academy awards. It was directed and co-written by S.S. Rajamouli. The movie is set in India during the British colonial reign. It is a historical fiction based on two real Indian revolutionaries Alluri Sitarama Raju and Komaram Bheem. In this reimagining they meet in Delhi in the 1920s and form a powerful friendship that is central to the story. There are also strong nationalist themes featuring a very evil British governor Scott Buxton and his wife Catherine as the main villains.

The movie starts with the abduction of the girl Malli by governor Scott. Her tribe is not happy about this so they send their guardian Bheem undercover to Delhi to free her. Meanwhile, Raju is an Indian imperial police officer and he is eventually tasked with finding and arresting Bheem. Then things get interesting because, as I said earlier, the friendship between Raju and Bheem is central to the story. Raju and Bheem first meet each other when rescuing a boy from a train accident and quickly become friends, but Raju does not know that Bheem is actually the guy he is supposed to catch. Now I will avoid spoiling the entire plot to you, but things eventually do get to a direct confrontation between them with a major plot twist into the final act of the movie. There is also a minor romance plot between Bheem and an English woman, which shows the British aren't all evil. This is funny

because neither of them speak each other's language.

Aside from its strong plot the movie has two other major strengths in my opinion. Firstly, the action scenes are simply awesome and have a certain flair to it that we rarely see in western movies. It is just ridiculously over the top with impossible physical feats and great use of slow motion. Among some of the craziest things are grabbing a motorcycle out of the air and using it as a weapon, and crashing a party with a truck full of wild animals while setting things on fire. In short, the action is very flashy, which makes up for the less than realistic CGI at times. In fact I would say the 'bad' CGI is part of why the action works so well. The second great strength is unironically the movies' songs. There are three great songs in the movie with their own addition to the plot. The first one is played during a montage of Raju and Bheem's friendship, foreshadowing their destiny. The second one, is at a British party with Bheem's love interest and they essentially have a dance-off there with all the Brits (it's hilarious). And the third song is very emotional and comes at a rather dark moment in the film, but that's all I'll say to avoid spoilers.

With its 187 minute runtime this movie is quite long, but it's worth every minute. There are never any boring moments and every scene is integral to the plot. If you want to watch this movie, which I highly recommend you to do, it is available on Netflix in the Hindi and English dub, whichever you prefer. Have fun!

COLUMN

Saladin: de nobele tegenstander van het Westen

Door Cara Peters

In de tijd van de kruistochten, waarin het christendom en de islam lijnrecht tegenover elkaar leken te staan, dook Saladin op als een opmerkelijk figuur. Deze Koerdische leider wist niet alleen de loyaliteit van zijn islamitische volgelingen te winnen, maar wekte ook respect en zelfs bewondering op bij zijn christelijke tegenstanders. Waar middeleeuwse kronieken moslims doorgaans als wrede barbaren neerzetten, kreeg Saladin in de westerse bronnen een geheel ander imago: dat van een nobele en ridderlijke vijand. Hoe kwam het dat de veroveraar van Jeruzalem en tegenstander van de Derde Kruistocht zo'n uitzonderlijke plaats innam in de christelijke geschiedschrijving?

Saladin, geboren in 1137, begon zijn succesvolle carrière als militaire bevelhebber in Syrië. Grote bekendheid verwierf hij echter pas in 1169 met de verovering van Egypte. Saladin werd sultan en begon aan zijn ambitieuze plan om de islamitische wereld te verenigen. Met zijn macht over Egypte en Syrië, ontstond een van de grootste verenigde regio's die de Levant in meer dan twee eeuwen had gezien. Saladins kracht lag in zijn politieke en militaire visie. Hij was niet alleen een bekwaam veldheer, maar ook een diplomaat die in staat was om allianties te smeden en rivalen uit te schakelen. Zijn bekendste militaire overwinning was de herovering van Jeruzalem, die hij na de slag bij Hattin (1187) innam. De stad was 88 jaar in christelijke handen geweest en kwam nu weer onder islamitisch bestuur.

Saladins houding tegenover de christenen was ook opvallend en vormde een belangrijk onderdeel van zijn legendarische reputatie. Hij werd geroemd om zijn ridderlijke gedrag tegenover vijanden, met name zijn vergevingsgezindheid na de verovering van Jeruzalem. In tegenstelling tot de brute verovering van de stad door de kruisvaarders in 1099, zou Saladin veel van de christelijke inwoners vrijuit hebben laten gaan (hoewel ze wel eerst losgeld moesten betalen of anders tot slaaf werden gemaakt). Verhalen over deze "gulheid" vonden na zijn dood in 1193 gretig hun weg in mid-

deleeuwse westerse kronieken. Sommige legenden gingen zelfs zo ver dat ze suggereerden dat Saladin twijfelde aan het islamitische geloof of dat hij afstamde van westerse aristocratische families. Deze verhalen dienden verschillende doelen: enerzijds werd het christelijke verlies van Jeruzalem verzacht door Saladin te verheffen tot een buitengewone tegenstander en strategisch genie. Dit bood een vorm van troost; het verlies was te wijten aan de grootsheid van de vijand, niet aan eigen zwakte. Anderzijds weerspiegelde de bewondering van Saladin ook een bredere middeleeuwse fascinatie voor ridderlijke waarden. Zijn gedrag werd gepresenteerd als een ideaal van eer en rechtvaardigheid en westerse kroniekschrijvers gebruikten dit om kritiek te leveren op hun eigen kruisvaarders, die volgens de auteurs hun eigen ridderlijke idealen hadden verloochend. Dit maakte Saladin niet alleen tot een gerespecteerde tegenstander, maar ook tot een spiegel voor de christelijke wereld.

Een belangrijk moment dat zijn positieve imago in het Westen verder versterkte, was de wapenstilstand tussen Richard I van Engeland en Saladin in 1192. Hoewel Richard I bij Jaffa zegevierde op Saladin, behield Saladin Jeruzalem en werd er gesproken over een wapenstilstand. Saladin garandeerde christelijke pelgrims vrije toegang tot de stad. Deze regeling maakte het moeilijk om Saladin af te schilderen als een onmenselijke vijand. Zijn ridderlijkheid en diplomatieke houding werden een steeds belangrijker onderdeel van zijn westerse beeldvorming.

Al met al kan worden gesteld dat Saladin niet alleen door zijn eigen prestaties een legendarische status bereikte. De westerse beeldvorming versterkte zijn imago. Door Saladin af te schilderen als een uitzonderlijk nobele en bekwaame tegenstander, konden westerse kroniekschrijvers het verlies van hun heilige stad Jeruzalem rechtvaardigen en verwerken. De wapenstilstand met Richard I, eveneens een heldhaftige (westerse) heerser, droeg bij aan de versterking van dit beeld. Saladin werd daarmee een vijand die evenzeer bewonderd als gevreesd werd.

COLORING PAGE

FUZZY HYGGE

Dear Billie,

This might seem weird to some people, what does a dog have to do with the East? It might not fit the theme, but it fits with the HInT. I always joke that you're our mascot, so you're kinda part of the HInT. I even had the pleasure of sharing the 'In het hol van..' with you. I actually talked about making a little tribute for you in the HInT whenever you'd not be here anymore, sadly I didn't plan on it coming so soon. I have to write this because, even though you're lying next to me at this very moment, I know you won't be there for much longer. You're old, we even joked that you're a horcrux or from the Stone Age because in dog years you'd be 112. But you're becoming blind, deaf and are not as fit as you used to be. I got the news today. It would be unfair to keep you here longer, to the point where you're in pain. You won't be here to celebrate Christmas with me, but I have to remember all the beautiful 16 years you have. So today I want to write this, to share the beautiful memories we created, to show the people who might not know you why I'm going to miss you so much.

It was the summer of 2008 when my aunt walked with you through the door, me and my brother got excited. 'Do you have a new dog?' we asked her. Little did we know you'd become our little man. We hit it off immediately, you loved to investigate stones like my dad, you had the energy like my brother and loved hugs like I do. My mom was a bit unsure at first, but in the end she was smitten with you. When we adopted you, you came with a passport, a family tree and everything. You also came with some basic Portuguese phrases, because you originally came from Portugal. No wonder you like the heat so much! No really, I've never met a dog who loves to be wrapped in blankets as much as you do, but even then it's not cosy enough. The best place to be is next to me on the couch, sharing a blanket. If I'm busy you always come to remind me that I can be busy, but on the couch so you can chill. You also enjoyed the sun, lying in the backyard or even on the boat, until I was worried you'd get a heatstroke.

People loved you so much, the way you sneak your way in so many hearts is impressive. All the people who take care of you for a day, people on the street, my friends. You'd come say hi, lay your head on their lap and basically claim them. I called one of my friends today to bring her the news and she told me that it was weird to think of me, without you. I get that, because everywhere I go you seem to be with me: as my lockscreen, as a funny story, as the white hairs on my clothes or literally. Remember when I took you to my Gender history lecture? You sat so sweetly between my legs on the scooter ride to the Radboud, I was shocked that you actually liked the ride! The Spinoza building didn't really fit your taste, but with a blanket and a pillow it sufficed. You were so sweet that it amazed everybody in that lecture. I always said that I was your mental support, because you didn't like to be alone. Somewhere along the lines I forgot you were mine. You truly are the best mental support one could ask for, always ready for a hug, a rant or a crazy dance at 2 AM in the morning. You were my best friend, my family and for that I'm forever grateful. Don't worry Billie nobody can take your place as mascot, I will make sure of that my little fofinho.

With all my love,
Your Saartje

THE BATTLE OF TALAS

When the Arabs, Tibetans and Chinese met in battle.

By Emiliós Gregoriou

The year was 751 A.D., a time when silk was a luxury, swords were a fashion statement, and maps might as well have read, “Here Be Dragons.” Enter the Battle of Talas, a clash so bizarre it could be the plot of an action-comedy blockbuster. On one side, we had the Abbasid Caliphate, fresh off a recruitment drive. On the other, the Tang Dynasty, who were basically the rock stars of East Asia. The result? A showdown in a desert.

By the mid-8th century, the Tang Dynasty had expanded its empire all the way to Central Asia. Meanwhile, the newly formed Abbasid Caliphate, which had recently overthrown the Umayyads in a family drama that could rival *Game of Thrones*, was flexing its muscles in the west. Both empires wanted control of the lucrative Silk Road—the ancient version of Amazon Prime. Whoever controlled the trade routes controlled the world (or at least got free shipping).

The spark for the battle was to no one’s surprise, money. The city-states of Central Asia—notably Tashkent and Samarkand—were tired of being passed around like political hot potatoes. When Tang general, the Korean Gao Xianzhi stepped in to “resolve” disputes, it didn’t sit well with the Abbasids, who had their own ideas about governance and taxes (mainly, they wanted them). Before long, emissaries were snubbed, alliances were forged, and everyone decided direct military confrontation to be the best solution, as opposed to the Central Asian cold war that had been the case for the years prior.

The armies met at the Talas River, a scenic Central Asian locale perfect for dramatic confrontations. On one side, Gao Xianzhi commanded the Tang forces, supported by their loyal Karluk allies. On the other side, the Abbasid army, under the leadership of Ziyad ibn Salih and with the aid of the Tibetan Empire (yes they had an empire) prepared to show why they were the new kids on the global block.

For five days, the battle raged. Imagine an ancient version of “Capture the Flag,” except the flags were covered in calligraphy, and losing meant death or enslavement. Just when it looked like the Tang might hold their own, the Karluks, who were supposed to be Gao’s wingmen, pulled the ultimate betrayal. Switching sides mid-battle, they backstabbed the Tang forces. Gao, realizing his position was untenable, retreated faster than you can say “strategic withdrawal.”

Now, you’d think this battle would be forgotten like most historical skirmishes. After all, it didn’t redraw borders or topple empires. But Talas had one colossal legacy: paper. That’s right—your shopping lists, novels, and questionable office doodles owe their existence, in part, to Talas.

The Abbasids captured Chinese artisans skilled in papermaking, a closely guarded Tang secret. These prisoners were carted off to Samarkand, where they were “encouraged” to share their craft. Soon, paper spread throughout the Islamic world, eventually reaching Europe. The invention revolutionized knowledge, bureaucracy, and, let’s be honest, bathroom breaks.

Actually the paper part is not exactly accurate, I’m just trying to reach a certain word limit. Please don’t start throwing tomatoes at me. Although some scholars at first built up the Battle of Talas to be a mighty confrontation for influence over Central Asia, and its introduction of paper to the region, neither was really true. Relations and influence of both the Arabs and Chinese remained relatively stable in the years following, and paper was already introduced in the region by the 7th century. Sorry.

If there’s anything to take away from this short story is that no matter how far away some civilizations or groups seem to be from each other, their first instinct would more than likely be to kill each other (or arrange some sweet trade deals). And here I was hoping the Aztecs would be best buddies with the Mongols.

SOUP WITH SAARTJE

Goulash Soup

By Saartje Bruens

By far one of my favorite soups is Goulash soup. It's warm, it's filling and most of all it's great for the cold winter months. Just imagine a steaming bowl filled with rich broth, vegetables, tender meat and potatoes. How comforting is that? Even though I think this recipe is amazing and I have made it a few times without fail, I have to give a disclaimer. I'm not from Hungary so this recipe probably won't be as authentic. That being said, enjoy this great soup!

Ingredients:

2 Bay leaves
2 Bell peppers
500 ml Beef broth
1 Can of diced tomatoes
1 Carrot
2 Cloves of garlic
3 Potatoes
1 Onion
500 grams of Beef steaks (runderlappen)
Flour
Pepper and Salt
Goulash seasoning

Preparation:

1. Cut your meat into little cubes and dust them with a bit of flour and Goulash seasoning on all sides.
2. Take a soup pan and put some oil in it. Sear the meat until it has a nice crust.
3. Cut up your onion, garlic and carrot into little pieces. Cut the bell pepper into bite size pieces. Add this into the pan when the meat is ready and cook this until the onion is translucent.
4. Add the can of diced tomatoes, the bay leaves and the beef broth to the pan, and let the soup simmer on low heat. Don't forget to also taste the soup and add seasoning to taste.
5. Peel your potatoes and cut them into little cubes. Add them to the pan and let simmer for about 10 minutes.
6. Remove the bay leaves and enjoy!

In het hol van... Salvio Slop

Na een lange, vermoeiende tocht door Berg en Dal kom ik aan bij de kamer van Salvio. Dit keer speelt de In het Hol van zich af op een spannende locatie: in dit studentenhuus is namelijk naar verluidt een moord gepleegd. Salvio vertelt: 'Dit huis is gebouwd eind 19e eeuw door een rijke zakenman. Toen die zakenman overleden was, werd het een zorginstelling voor mentaal onbewaakte mensen. Dit werd geleid door een koppel en het verhaal gaat dus dat een van de patiënten daar één van het koppel vermoord. Hierna wilde hier niemand meer wonen, maar inmiddels is het verkocht aan Wibeco, want ja, pantjesmelkers.' De kamer van Salvio is gelukkig een stuk minder moordlustig. Het is een erg grote kamer, met genoeg ruimte voor meerdere hoekjes. Er is een zithoek, compleet met tv, bank, bijzettafeltje en (kapotte) platenspeler. Daarnaast staat zijn bed en een kast waarop allerlei souvenirs aan zijn avonturen door de tijd heen staan, zoals een kasteeltje uit Griekenland en een riddertje uit Italië. Er staat onder de trap naar de enge zolder een keyboard met een aantal singeltjes erboven. Er is tot onze grote spijt geen boekenkast, maar niet getreurd, als Salvio zijn huis overleefd, komt er binnenkort zeker een te staan.

Foto en tekst door Jessica Vogels